

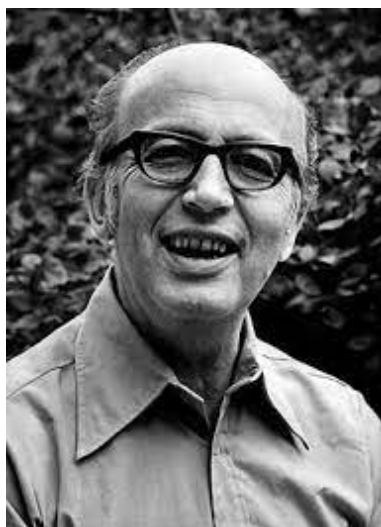

MAROS RUDOLRA EMLÉKEZVE

I.

FEUER MÁRIA¹ MINT A MESTEREMBEREK... – MAROS RUDOLFNÁL –

Maros Rudolf (1917–1982)
(umpemb.com)

Feuer Mária
(epa.oszk.hu)

Maros Rudolfot a magyar avantgarde zeneszerzők között tartják számon. Egyéni hangú művei nemzetközi elismerést biztosítottak számára, a legtekintélyesebb fesztiválok műsorán szerepelnek.

-Hogyan tudott kiszabadulni korai műveinek egyszerű, diatonikus világából, és hogyan talált rá mai hangjára?

-Először az avantgarde megjelölés elken tiltakoznék. Úgy érzem, maga a szóhasználat helytelen – túlságosan rosszízű asszociációkat sugall –, de ettől függetlenül azt hiszem, a nemzetközi mezőnyben elismert, fiatal magyar kollégáimmal együtt, inkább a konzervatívabb irányhoz tartozunk. A modern zenei fesztiválok jelentkező, egyes pop art mókák jelentőségét, vagy veszélyét nem kell túlságosan komolyam vanni; az etikus, komoly zene hívei vannak többségben. Lutosławskitól Boulezig, Ligetitől Penderckiig. Az 1967-es

---

¹ Az Élet és Irodalomban, valamint Feuer Mária: 88 muzsikus műhelyében (Zeneműkiadó Budapest, 1972) c. interjú kötetében megjelent írás szöveghű újra közlése a szerző szíves engedélyével. (A Szerk. megj.)

darmstadti fesztiválon nagy feltűnést keltettek a szovjet zeneszerzők is, Volkomszkij és Snitke. A mai magyar muzsikának egyébként nagy a becsülete. Itthon talán nem is tudjuk eléggé, mennyire jellemzőek a magyar iskola, pontosabban a Kodály-iskola jegyei Közép-Európa zenéjében. Nemcsak azokra a nemzeti sajátosságokra gondolok, amelyektől a Bartók utáni generáció sohasem szabadulhat meg teljesen, s amelyek legbelül Kurtág, Durkó, Bozay, jómagam vagy akár a külföldön élő Ligeti műveiben is jelen vannak, hanem elsősorban arra a stabil mesterségbeli tudásra, amely nélkül magyar zeneszerző nem kerülhet ki az életbe. De azt hiszem, mindezeknél fontosabb tényező a magyar zeneszerzők formaérzéke. A formai igény szigorúsága a Kodály-iskola legnagyobb ereje, s ez a készség óvja meg a komponistát, hogy felfedezéseinek mámorában, egyes hatások, effektusok kedvéért elveszítse arányérzékét.

Ezzel talán valamelyest már válaszoltam is a kérdésre. Hogy korai műveim a két magyar nagymester hatását tükrözik, az természetes, hiszen a háború alatt és közvetlenül utána nem is volt módunk a tájékozódásra. Természetesen ezeket a kompozíciókat s a későbbi évek népszerűsége törekvő darabjait és népdalfeldolgozásait, az Ecseri lakodalmast is vállalom és sajátomnak érzem. Zeneszerzői horizontom először 1949-ben tágult; akkor ösztödijasként tanultam Hába professzornál. Az ő negyed- és hatodhangközös kísérletei akkor még nem izgattak – inkább mostanában próbálkozom a nagyedhangok kihasználásával, hogy ezzel is bővítssem a harmóniarendszert. Az ötvenes években már hozzájuthattam kottákhoz, tanulmányozhattam a Bécsi Iskola mestereit. A legelső és legnagyobb közvetlen hatás az 1858-as Varsói Őszön ért, itt hallotta először Webern muzsikáját. 1957–59-ig nem publikáltam semmit, csak tanutam és dolgoztam. A tájékozódás és az átalakulás: a dodekafónia először ortodox, majd később egyre szabadabban értelmezett alkalmazása nyomon követhető műveimben.

-A komponálás technikai lehetőségei korunkban szinte végtelenné tágultak. A sokféle stílusirányzat lehetőségei közül melyek izgatták a legjobban? Utóbbi művein világosan látszik, hogy a hangzáseffektusok bővítésén, a színhatások gazdagításán fáradozik. Az „Eufónia” cím is belső programra utal. De belefér-e elképzeléseibe például a térhatás lehetőségeinek kihasználása és mennyire foglalkoztatja a bonyolult, aszimmetrikus ritmika alkalmazása?

-Ezek a „jegyek” korunkban, hogy úgy mondjam a levegőben lógnak. A zeneszerző alkatán múlik, hogy kit mi izgat a legjobban. S azután lehet, hogy csak idő és sorrend kérdése. Az bizonyos, hogy pillanatnyilag a szó valódi

értelmében vett szép hangzás érdekel a legjobban – ha ez anakronisztikusnak tűnik is fel. Ezért jelent *ars poeticát* is az eufónia cím. Az első Eufónia zenekara a vonós-, a másodiké a fúvós hangzást kísérletezi (12 fa- és 12 rézfúvóst alkalmaz), a harmadik az első kettő apparátusát egyesíti. Mindhárom darabban ezenkívül két hárfa és négy ütőjátékos szerepel – természetesen más-más formai problémákat oldanak meg, de a három darab együtt a nagyobb lélegzetű forma hatásával kísérletezik. Az ütőhangszerek kezelése, a zörejek hangszínné tágítása külön is érdekel, s itt jegyzem meg, hogy nem ritmikai problémák miatt alkalmazok változatos ütőhangszereket, hanem elsősorban színhatás kedvéért. Már az Öt etűdben korábban egzotikusnak tartott hangszereket: bongót, marimbát, s egyebet szerepeltetek, és talán mulatságos, ha elmondom, hogy a harmadik Eufóniához hogyan kerestem széphanjú kolompokat, és a Két siratóhoz elképzelt fémes pengésű hanghoz az Ecséri úti ócskapiacon vásároltam kimustrált franciakulcsokat. Ezután, éppen az ellenhatás kedvéért komponáltam olyan művet, amelyben nincsenek ütőhangszerek – *Hommage à Kodály* alcímmel kisenekari apparátusra készítettem a *Gemma* című művet. Ritmikai képletek bonyolultsága csak később kezdett el foglalkoztatni. A térhatás kiaknázása azért nem izgat, mert – bár hallottam erre épülő izgalmas műveket – gyakorlati megvalósításuk az előadótértől függ. Technikai eszközök, magnó vagy elektronika felhasználása távol áll tőlem, inkább hallgatok meg valamit rosszabb élő-, mint tökéletes gépzenei megoldásban.

Rudolf Maros - Gemma. In memoriam Zoltán Kodály (1968) (10:34)
Magyar Rádió és Televízió Szimfonikus Zenekar, vezényel: Lehel György
(Hungaroton, 1974)

-A Két siratón s a népi dallamot feldolgozó Magyar siratón kívül vokális műve nemigen akad. Nincsenek ilyen irányú tervei?

-Megvallom, a vokális műfajtól azért félek, mert a melodikus anyag kezelése korunkban a legproblematikusabb. Ugyanúgy, mint a piktúrában és a grafikában, itt is csak jelzésekkel, foltokkal kellene dolgozni, s ezt érzem a legnehezebbnek. (Képzőművészetben egyaránt „konzervatív” vagyok, Van Gogh és Chagall áll hozzám a legközelebb.) De nem tettem le a probléma megoldásáról, legközelebbi terveim között szerepel egy egyfelvonásos opera, Hubay Miklós Néró-jából.

-Ez a „nem tettem le” a „csakazértis megpróbálom” nagy erőfeszítést követel?

-A népszerű, olcsó filmek, ponyvaregények komponistája általában a fejére csap, leül a zongora mellé, s már meg is szállta az ihlet és „árad ujjai alól a me-

lódia”. Nálam nem így van. A komponálás komoly munka – úgy dolgozom, mint a mesteremberek. Hetenként két napot tanítok a főiskolán, a többi öt napon reggeltől estiig az íróasztal mellett ülök és – rádiózok. De tréfán kívül: ötletek bármikor eszébe jutnak az embernek, társaságban, rossz koncerten, utcán. A megvalósítás, a munka olyan, mint a szobrászat, faragni, kalapálni, vézni kell. Stravinsky a példaképem – örökké megújuló, sokarcúságában, zseniális játékos-ságában Picassoval rokon mester. Ő tudja, hogy a komponálás nagy játék. Nem ér fel a fizikához, a természettudományokhoz, korunk legnagyobb vívmányaihoz – nem is olyan fontos. De művészhez méltó játék; elé lehet vele játszani egy életen át.

Lament (5:12)

Maros Rudolf: Lament

Budapesti Kamraegyüttes, Sziklay Erika (ének), vezényel: Mihály András
(Hungaroton)

II.

**BIELICZKYNÉ BUZÁS ÉVA²
EMLÉKEZZÜNK MAROS RUDOLF ZENESZERZŐRE**

Maros Rudolf (1917–1982)

(hajduntanc.hu)

A 20. századi magyar zeneszerzők fejlődése: „Bartók és Kodály művészetéhez kötött, az ő elveiket híven szolgáló kiindulás, a hatásuk alól való szabadulásért folytatott harc, az önmagára eszmélés évei, és az egyéni hang európai szinten

---

² Zenei szerkesztő, zenei író

való megtalálása.” (Várnai Péter) A fejlődésnek ez az útja jellemző Maros Rudolf zeneszerzőre is, amit néhány művén, és azok kritikáin keresztül mutatok be.

RÖVID ÉLETRAJZA

Maros Rudolf a győri tanítóképző elvégzése után 1939 – 1942-ig a budapesti Zeneakadémián Kodály Zoltán zeneszerző tanítványa volt és brácsázni tanult. Hogy megélhetését biztosítsa, egész tanulmányi ideje alatt a Budapesti Hangversenyzenekar brácsa-szólamában játszott. Diplomája megszerzése után Pécssett tanított 1949-ig. Első felesége Molnár Klára hegedűművész volt. Gyermekük: Maros Miklós zeneszerző (Svédországban él) és Maros Éva a Rádiózenekar kitűnő hárfaművésze. Válásuk után Budapestre költözött. 1950-től haláláig Harmat Artúr egyházkarnagy leányával Jerryvel élt házasságban és a budapesti Liszt Ferenc Zeneakadémián oktatott kamarazenét, zeneelméletet és hangszerelést.

AZOK AZ 50-ES ÉVEK

[Ecseri lakodalmas \(1952\) - Állami Népi Együttes \(19:38\)](#)

Az Állami Népi Együttes egyik legkiválóbb előadása filmen (1952)

Rendezte: Kalmár László

A rosszul értelmezett „közérthetőség” miatt a tömegdalok, a kiskantáták és népdalcsokrok írásának kora volt. Maros Rudolf ez idő tájt főleg kórusokat, színpadi- és filmzenéket, magyar és balkáni népdalfeldolgozásokat készített. E művek között 1950-ben az Állami Népi Együttes számára komponált **ECSERI LAKODALMAS** emelkedett ki, amelynek koreográfusa Rábai Miklós, karmestere pedig Csenki Imre volt. A művet – itthon és külföldön – több mint ezer alkalommal adták elő rendkívüli sikerrel.

A VONÓSSZIMFÓNIÁT 1956-ban komponálta, amelyet 1957. november 3-án a Rádiózenekar mutatott be Lehel György vezényletével. Farkas Zoltán zenetörténész kritikájából idézek: „A *Vonósszimfónia* – természetes módon – saját korának tipikus zenei nyelvét beszéli, azt a stílust, amelyet 1956-ban egyáltalán művelhetett idehaza egy zeneszerző. Ám a közérthetőség és a népies jelleg követelményének nagy tehetséggel, s igen szerencsés kézzel tesz eleget a komponista. El kell gyönyörködnünk a kompozíció természetességében, a bőven áradó dallami invenció hallatán, a formálás kerektségében s a szerkezet klasszikus arányaiban.

Az sem zavar, hogy a *Vonósszimfónia* bizonyos pillanataiban Bar-

tók *Divertimentó*jára emlékeztet. Lehetne ez másként 1956-ban? Nem epigon műről van szó, hiszen Maros Rudolf egyéni hangja kihallható a kompozíció minden egyes üteméből. Egészen természetes, hogy erre az apparátusra komponálva a szerző a maga módján hasznosít néhányat a nagy előd *Divertimentó*jának tapasztalataiból.”

A *Vonósszimfónia* több nagysikerű előadást ért meg. Budapesten a Rádióban is, koncerten is felhangzott; ezen kívül előadták Prágában, Brnóban, Katowicében, Párizsban és Moszkvában. Az utóbbi kettőtől eltekintve, valamennyi előadást a bemutató Lehel György vezényelte.

ÚJ UTAKON

Várnai Péter zenetörténész a korszak zeneszerzőinek hangulatáról így írt: „1954 tájékán egyre több magyar komponista gondolatai közt fordul meg az, hogy felül kell vizsgálni a “magyar iskola” kérdését, meg kell fontolni, vajon helyes-e továbbra is a népzenei alapot, a kodályi harmónia- és formavilágot fenntartani. És egyre többen döntenek el ezeket a kérdéseket olyformán, hogy a magyar hangot egy magasabb, európaibb szinten kell megvalósítani. Olyan stílusban, amely nem támaszkodik sem népdalidézetekre, sem pedig a népdal szellemében fogant dallamokra, ritmikára, harmóniai formulákra és formára, amely tekintetbe veszi Európa zenéjének jelenlegi helyzetét. Ebben az időben kezd megszűnni zenei elszigeteltségünk is, egyre több partitúra és hangfelvétel áll rendelkezésre, amelyek segítségével alkotóink megismerkedhetnek az utolsó húsz-huszonöt év eddig alig vagy egyáltalán nem ismert műveivel, zeneszerzőivel, irányzataival. Mintha Bartók szelleme éledne újjá, amely annak idején azonnal kontaktust teremtett minden újdonsággal, minden, a mester számára használható új eredményt felszívott saját stílusába.”

Maros Rudolf élete, zeneszerzői világa megváltozott. 1949-ben Prágában részt vett Alois Hába cseh zeneszerző mesterkurzusán. Többször utazott Belgrádba, részt vett a varsói zenei fesztiválokon, majd 1959-ben először hallgatta végig a darmstadti modern-zenei kurzust, és a hozzá kapcsolódó hangversenyeket. Attól kezdve minden nyáron részt vett a darmstadti nyári tanfolyamokon. Kikapcsolódás személyes kapcsolatai is, mindenekelőtt Luigi Nonoval és a lengyel zeneszerzőkkel. Igyekezett megtanulni mindazt, ami a nyugati avantgarde stílusából számára is elfogadható, művelhető. Ez az új fajta zenélési mód, a maga szigorú

törvényeivel és szerkesztési szabályaival, a zenekari hangzás teljesen új lehetőségeivel utat mutatott Marosnak.

Az új stílus első darabja az 1959 őszén befejezett zenekari *Ricercare*.

RICERCARE

„1959-ben, a Tanácsköztársaság 40-éves jubileumára kiírt zeneszerzői pályázaton Maros Rudolf a nagy-zenekarra írt *Ricercare* c. darabjával vett rész és nyert díjat. A mű egyrészt, műfajával visszatekint a fuga elődjét jelentő kora-barokk ellenpontos műformára, másrészt, zeneszerzői eszközeivel előre mutat, legalább is a jelenkori haladó stílus felé tájékozódik. Nem lett belőle epigon, a bécsi iskola vagy a darmstadtiak szolgái másolója. Most már egyéni hangját, a *Vonósszimfóniában* és a *Musica leggieraban* megtalálta saját stílusát olvasztja össze először kísérletezőn, majd egyre határozottabban a tizenkét-fokú, dodekafon szerkesztésmóddal, illetve annak mai „leszármazottaival”. (Pándi Marianne)

A „SZÉPHANGZÁS” MŰVEI: EUFÓNIA 1, 2, 3

Maros Rudolf 1963 tavasza és 1965 karácsonya között három azonos című, csak sorszámmal megkülönböztetett zenekari darabot írt. Mindhárom címe *Eufónia*, azaz „széphangzás”. A szerző ezekben a darabokban a korunkra jellemző külső és belső széphangzás megvalósítására törekedett. A három mű zenekari apparátusa egymást egészíti ki. Az „Eufónia 1” zenekara csak vonósokból és ütőkből áll, az „Eufónia 2” tizenkét fa- és tizenkét rézfúvót, valamint ütőket tartalmaz, míg az „Eufónia 3” a két apparátust egyesíti. „Az új zenekari tanulmány címe arra utal, hogy Maros a modern zenekari széphangzás lehetőségeit és kifejezéseit kutatja. Inkább műhelymunkának tekinthető tehát. Lehel György a tőle már évek óta megszokott biztonsággal és lelkiismeretes előkészítő munkával adott képet a magyar újdonságról.” (Fábián Imre)

Idézek még Breuer János kritikájából is: „Maros Rudolf *Eufónia 1.* című alkotása hűen tükrözi a zeneszerző fejlődésének útját. Az *Eufónia* mesteri tudással és mérnöki pontossággal kiiktatta a hagyományos, vagy mai értelemben vett dal- lamot, ritmikát, de felszámolta a szenvedély, az indulat, általában az érzelem megnyilvánulásának lehetőségét is.

Zavarba hoz ez a zene, nehéz rezonálni rá. Minden taktusa külön-külön elgyönyörködtet finom ötleteivel, s az egészből mégis annyira hiányzik valami összefoglaló erő, talán egy bármily kurta dallamfoszlány, vagy egy ritmikus mag, vagy talán az sem, csak egy kitörés, egy jóra való sokk, vagy valami más, amit Maros Rudolf esetleg az idei esztendő eufóniájában fog mélyrehatóan megvalósítani.”

KAMARAZENE 11 ELŐADÓRA

A darab felvételét a Rádióban 1968. május 22-én mutatták be. A zeneszerző akkor a *Rádióújságban* ezt írta művéről: „Az *Eufónia*-sorozat korszerű zenei nyelvét folytatva igyekeztem új hangzást kikísérletezni egy kisebb létszámú együttesre. A 11 hangszeres *Kamarazene* ősbemutatója 1967-ben az Egyesült Államokban, a Dartmouth Fesztiválon volt. A nagyszerű hazai felvételt a frissen alakult, Mihály András vezette kamaraegyüttes készítette. Művem augusztusban a Darmstadti Fesztiválon, jövő tavasszal pedig a Zágrábi Biennálén lesz műsoron.”

OTTHONA A MUZSIKUSOK TALÁLKOZÓHELYE VOLT

Zenei körökben közismert, hogy Maros Rudolf szenvedélyesen gyűjtötte a legújabb, 20. századi műveket: külföldi útjairól kottákat, hanglemezeket hozott haza és a nyugati rádióállomások által közvetített műsorokat magnetofonnal rögzítette. Pályatársait, barátait és a kezdő zeneszerzőket rendszeresen meghívta lakására, hogy együtt tanulmányozzák a nálunk még eléggé ismeretlen darabokat.

A MAGYAR RÁDIÓ ZENEI LEKTORA

Az új zene és a Rádió címmel jelent meg Bónis Ferenc írása a *Rádióújságban*, amelyben többek között ez olvasható: „Tagadhatatlan, hogy sokan idegenkednek az új zenétől, helyesebben mondva, az utolsó 50 év (!) számos zenei kezdeményezésétől. Az új zenei nyelv megteremtése szokatlanul, nem egyszer bonyolult módon nyilvánul meg és a hallgatótól aktív figyelmet követel. A Rádió igyekszik gondos válogatásban bemutatni korunk legfontosabb zenei törekvéseit. Az utóbbi években több százra tehető azoknak a magyar és külföldi műveknek a száma, melyeket a közönség a rádióban hallhatott először.” A Magyar Rádió különös megbecsüléssel viseltetett Maros Rudolf iránt: műveinek nagy részét a Rádiózenekar játszotta elsőként Lehel György vezényletével. A Zenei lektorátus

tagjaként pedig véleményezte a magyar komponisták darabjait. Mivel ezt a felelősségteljes munkát is hivatott pedagógusként végezte, az idős mesterek és az új utakat kereső fiatalok egyforma bizalommal adták át neki partitúrájukat. És a segítő készség nem maradt el.

MAROS RUDOLF ZENESZERZŐ EMLÉKEZETE

1982. augusztus 2-án súlyos betegség (agyműtétek) után, életének 66. évében elhunyt Maros Rudolf zeneszerző. A Rádió emlékműsorában Láng István zeneszerző többek között ezt mondta: „Ha Maros Rudolf művészi, tanári és emberi magatartását egy szóval kellene jellemeznünk, akkor keresve sem találhatnánk jobb szót, mint három részes zenekari művének a címét az: Eufóniát – ami magyarul jóhangzást, széphangzást jelent. Nem stílusokban, hanem a zene eszményében gondolkodott. Ezért akart és tudott férfikora delén megújulni. A sikeres Kodály és rövid Alois Hába tanítvány így jutott arra a gondolatra, hogy 40-ik évén túl, a Zeneművészeti Főiskola tanáraként, nyaranta kurzusokra utazzon külföldre. Ám az ott tapasztaltakat gondosan mérlegelte: az új zeneszerzési módszerek stílusváltást eredményeztek ugyan, de eszményváltást nem.”

SZÖLLŐSY ANDRÁS: *TRISTIA* (MAROS SIRATÓ)

Tristia (11:25)

Szöllősy András: Tristia (Maros sirató)
Liszt Ferenc Kamarazenekar, vezényel: Gazda Péter
(© 2002 HUNGAROTON RECORDS LTD.)

Maros Rudolf barátja Szöllősy András 1983-ban egy beszélgetésünk alkalmával ezt mondta: „Egy évvel korábban temettük el Maros Rudit, és azóta foglalkoztattott a gondolat, hogy szeretnék írni valamit az emlékére. Sokat gondolkodtam a címen, végül *Tristia* lett, ami szomorú dolgokat jelent. Zárójelben pedig Maros sirató. Sok személyes dolog van belekomponálva, mert amikor én Marost siratok, akkor nekem két Marosom van: egy ember és egy folyó is. Maros Rudolf az egyik legjobb barátom volt, és a Maros folyó mellett születtem. Egy régi zenei emlékem is felmerült. Hindemithnek van egy brácsa szólóra és vonós együttesre írott *Gyászzenéje*, amit nagyon sokszor játszottunk Rudival, úgy, hogy én játszottam a vonós együttest zongorán, ő pedig a brácsaszólóban csillogtatta meg

hangszeres tudását. Hindemith művének egyik legszebb részlete a korál. Ehhez hasonlóan az én darabomban is minden korál sor után hegedűszóló játszik. A korál ebben az esetben az a 90. genfi zsoltár, ami a Rudi temetésén is elhangzott: „Tebenned bízunk eleitől fogva”, a második strófája pedig: „Az embereket te meg hagyod halni, És ezt mondog az emberi nemzetnek: Legyetek porrá, kik porból lettetek!” Meglepő módon Rudit – első feleségének bátyja, a református pap temette, holott Rudi is és a felesége, Harmat Jerry is katolikusok. Maros Rudolf sírja a Farkasréti temetőben található.

Maros-család síremléke a Farkasréti temetőben.
A síremléket díszítő bronz portrédomborművet Szabó Iván szobrászművész készítette.

A sírvers:

*"Zenéje égi azúr
ezér' áldja az Úr."
Weöres Sándor*

SZEMÉLYES VONATKOZÁSOK

Az 1960-61-es tanévben a Zeneakadémián Maros Rudolf volt a zeneirodalom tanárom. Talán a tudásvágyam kelthette fel a figyelmét, mert engem választott „asszisztensének”. Velem hozatta az órákra a hanglemezeket, a kottákat a könyvtárból. Emlékezetes az Albert Schweitzerről, a nagy humanista orvosról és orgonaművészeiről tartott előadása. Bizonyítványomban őrzöm az 5 (jeles) és „nagyon szorgalmas” bejegyzését.

Néhány év múlva Hajdúszoboszlón rokoni látogatáson találkoztam vele és feleségével Harmat Jerryvel. (Apósom és Jerry édesanyja testvérek voltak.) Azt kérte, hogy szerezzünk neki egy kolompot, amely valamelyik műve előadásához kellett. Megtettük. Később gyakran jártam az otthonukban, ahol díszként volt felfüggesztve a hajdúszoboszlói kolomp.

(2016. JÚLIUS 19.)

Maros Rudolf: Szvit hárfára (Notturmo, Toccata) - Hárfánál: Maros Éva (3:21)

Maros Éva hárfázik (1965)

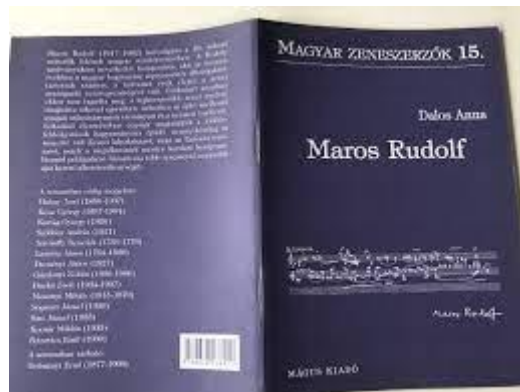
Maros Rudolf: Naenia (Hárfaszvit) (3:38)

Szvit hárfára (1966) – III. Naenia

Razvaljajeva Anasztázia (hárfa)

A filmet rendezte: Szabó László Ádám

III.

Dalos Anna: Maros Rudolf
(Mágus Kiadó Kft, 2001)

Maros Rudolf (1917–1982) kulcsfigura a 20. század második felének magyar zenetörténetében. A Kodály tanítványaként nevelkedett komponista, akit az ötvenes években a magyar hagyomány reprezentatív alkotójaként tartottak számon, a hatvanas évek elején a zenei avantgarde vezéregyéniségévé vált.